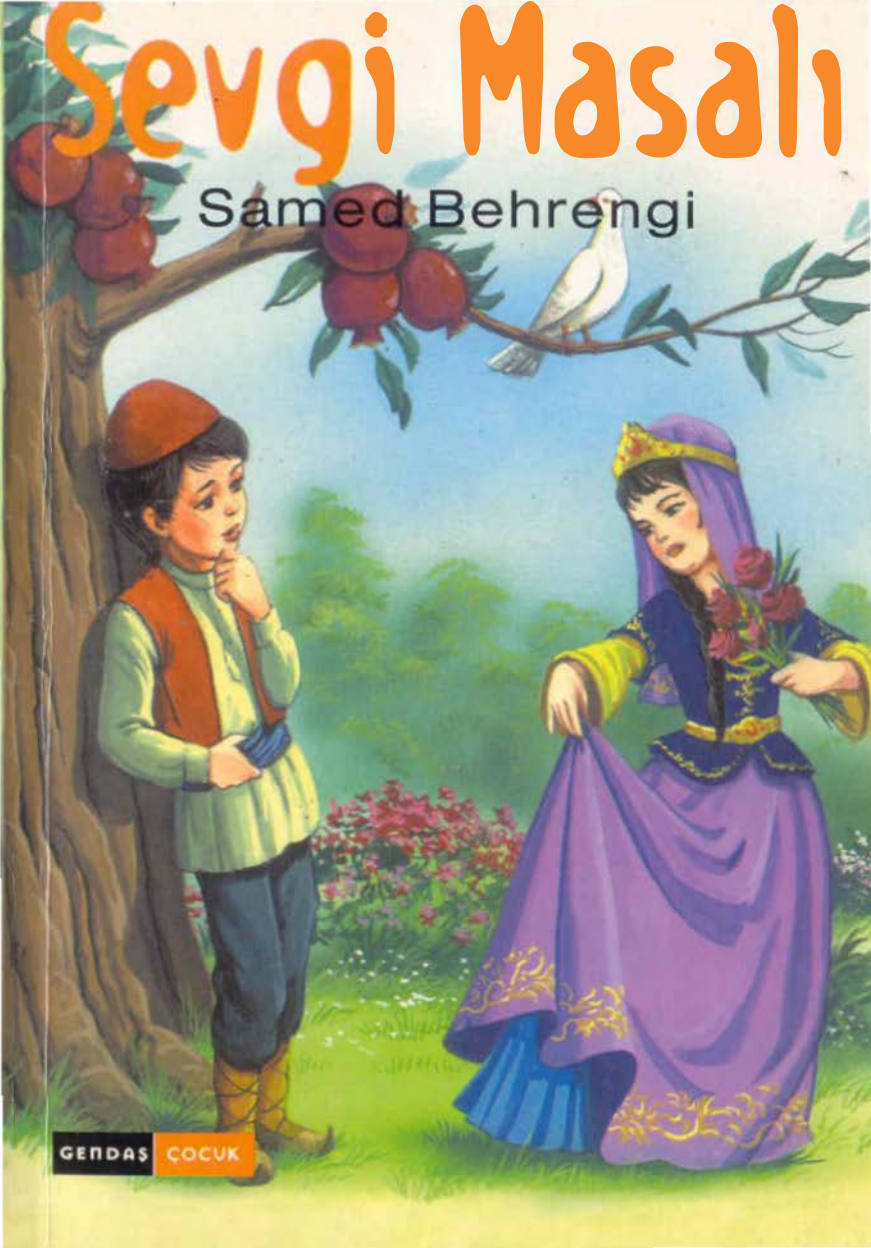
Sevgi Masalı

Samed Behrengi

GENDAŞ ÇOCUK

Samed Behrengi

Sevgi Masalı

GENDAS ÇOCUK

Samed Behrengi Dizisi

Sevgi Masalı

© GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2001

ISBN 975-308-156-1

Kapak Resmi:
Yaşar Zeynalov

İç Resimler:
Hamid Mirghanbari

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (0212-656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12

Samed Behrengi

SEVGİ MASALI

GENDAŞ ÇOCUK

Samed BEHRENGİ Üzerine

1939 yılında İran Azerbaycan'ı Tebriz kentinde yoksul bir işçi ailesinde doğdu Samed Bahrengi. Tebriz'de öğretmen okulunu bitirdi. Tüm Azerbaycan'ın kırsal alanını adım adım dolaştı. Köylerinde öğretmenlik yaparken halkının sorunlarını inceledi.

İran'ın karanlık saltanat döneminin baskısı altında devrimci savaşım toplumsal içerikli yapıtlarıyla sürdürdü.

İki yüzyılı aşkın bir süreden beri kültürel ve sosyo-ekonomik sömürü tutsağı bulunan Azeri insanının dil özgürlüğü umudunu işledi. Bu dili çok güzel kullanabildiği halde geniş bir topluma seslenebilmek için Farsça yazdı: Titiz bir sorumluluk altında ve kendisine yol gösteren diyalektik yöntemini unutmadan...

Sonra hiç beklenmedik bir anda Aras Çayı'nda ölü bulundu. Onu bilenler öldürülmüş olduğunu kabul ederler. Mezarı Tebriz'dedir. Taşında 31 Ağustos 1968 yazar...

Bir zamanlar bir padişahın, altı-yedi yaşlarında bir kızı vardı. Kızın bir sürü hizmetçileri varken, bir de özel uşağı vardı, Koç Ali derlerdi adına. Kendinden azıcık büyüktü Koç Ali.

Yemek yerken, mendilini düşürse, kapıp veren o olurdu. Top oynarken uzağa kaçırsa o bulup getirirdi.

Padişahın kızının milyonlarca oyuncağının yanında bir de çelik çomağı vardı. Altından ve gümüşten yapılmıştı çelik çomağı. Tam yüz bin tümene (') mal olmuştu. Ayrıca bir kuyumcunun başı vurulmuştu bu yüzden. Çünkü çelik çomak yapımı için bütün kuyumcular saraya çağırıldığında, buyruğa uymamıştı; yeni doğan kızına küpe yapıyordu o sıra.

(')İran para birimi.

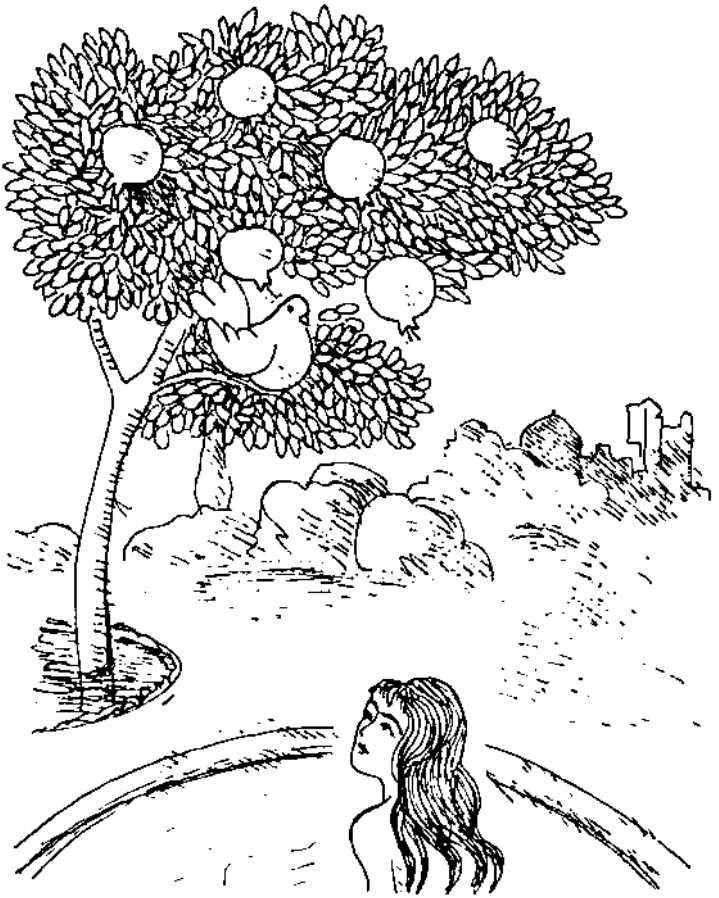
Kız çelik çomak oynarken Koç Ali ilerde durup beklerdi. Görevi çomağı düştüğü yerden alıp kıza iletmekti. Her seferinde biraz daha öteye, daha uzağa düşürmek ister, çeliği daha güçlü vururdu kız. Koç Ali yine koşar bulur getirirdi. Sonunda padişah kızı yorulunca, Koç Ali hizmetçileri ve uşakları çağırır, onlar da tahtırevanla saraya taşırlardı kızı.

Koç Ali çelik çomağı alıp milyonlarca oyuncağın bulunduğu hazinenin özel bölümüne yerleştirmesi için sorumlusuna verirdi. Sonra giysi bölümünden, yemekte giyeceği giysilerinden birini çıkarması, bu arada çelik çomak oynarken giydiğini alıp yerleştirmesini giyim kuşam sorumlusuna söylerdi.

Daha sonra mutfağa gider, padişahın özel aşçısına, çelik çomaktan sonra yenecek yemeği kotarmasını bildirirdi. Çünkü her oyun için saptanan başka bir yemek hazırlanırdı.

Koç Ali'nin günlük görevleriydi bunlar.

Kız geceleri uyuduğunda, o da kapı eşiğinde kestirirdi. Onun uyuduğunu gören hizmetçiler, uşaklar kızın da uyuduğunu anlar, sinerlerdi.

Padişah kızının her işine koşar, her buyruğu öyle kusursuz yerine getirirdi ki, kız bir kez olsun ona el kaldırmamıştı. Koç Ali gönlünü bağlamıştı padişah kızına. Onu seviyordu. Öyleyse kendince bir sakınca yoktu, yüreğini açabilirdi kıza.

Bir gün, kelebek avına çıktı padişah kızı. Koç Ali, dallara sığınan kelebekleri ürkütüp uçurmak için bekliyor, ama aslında gönlünün güzelini gözlüyordu.

Padişah kızı bir ara irice bir kelebek gördü Koç Ali'ye,

"Gel Koç Ali," diye seslendi. "Sen yakala bunu. Ben korkuyorum."

Koç Ali hemen koştu yakaladı kelebeği, sepete attı. Bir de başını kaldırınca, karşısına dikilmiş bakan kıza temiz yürek, yalın dille,

"Padişah kızı, ben sana sevdalandım," dedi. "Büyüdüğümüzde benim karım olmanı isterim."

Padişah kızı sözünü bile bitirtmedi Koç Ali'ye. Attığı tokatla da yetinmedi, sövdü saydı,

"Seni ayak takımı,uşak seni. Bana sevdalanmak sana mı düştü? Ben padişah kızıyım, sen uşağımsın. Köpeğim olursun ancak. Yıkıl karşımdan. Git uşakları çağır beni alsınlar, hem de kem gözün üstümden eksik olması için seni kovsunlar saraydan."

Koç Ali iletti bu buyruğu. Tahtırevanla gelen uşaklar, kızı baygın buldular. Yakaladılar Koç Ali'yi,

"Ne yaptın ona," diye.

"Bir şey yapmadım," dedi Koç Ali. "Öfkelenip vurdu bana, sonra da bayılmış olacak and içerim ki bu böyle oldu."

Kimse inanmadı ona.

Gülsuyu ve şarap getirdiler. Ayılttılar padişah kızını. Saraya taşıdılar.

Padişah kızı,

"Şah babama söyleyin, kendini bilmez bu uşağı köpek gibi sürüklettirsin, saraydan dışarı attırsın. Kem gözlerini üstümde istemiyorum."

Padişah, Koç Ali'yi kızının dilediği biçimde, köpek gibi sürüklete sürüklete sokağa attırdı.

Nedense bu olayın ardından hastalandı padişah kızı. Ünlü hekimler çağrıldı. Başucunda bekletildi. Yararı olmadı. Sonunda iyiyim diyerek savdı hekimleri.

Yıllar geçti. Padişah kızı, günden güne, yıldan yıla kendini daha bir fazla beğenir oldu. Köpek kadar değer vermiyordu kimseye.

On yedi, on sekiz yaşına varınca kimse-

nin yüzüne bakmasına izin vermedi. Karşısına çıkanlar başlarını önlerine eğip geçsinlerdi. Çünkü ona göre kimsenin ona bakmaya, güzel varlığını kötü bakışlarıyla kirletmeye hakkı yoktu.

O günden sonra şaşırıp da başlarını kaldırıveren, artık uşak mı, hizmetçi mi kim olursa kamçılanıyordu. Ağzını açıp itiraz eden kurtlara yem oluyordu.

Padişah kızı öyle bir hal alınıştı ki, anlatılamaz. Bahçede yalnız dolaşıyor, kimseyle konuşmuyordu.

"Konuşacak bir dengim yok..." diyordu.

Bahçenin orta yerinde biri sütle, öbürü gülsuyuyla doldurulmuş iki havuz vardı. İki genç hizmetçi banyo zamanı başlarını öne eğerek gelir, havuzun kenarında ellerinde

ipek havlularla bekleşirlerdi. Padişah kızı süt banyosundan çıkınca havluya bürünür, gülsuyu havuzuna girerdi. Gülsuyundan çıkınca, öteki havluyu alır kurulanırdı.

Hizmetçiler onun vücuduna dokunamazlardı. Birinin eli, onun tenine ya da saçının bir teline değecek olursa hemen celladın önüne atılırdı; eli değdiyse eli, parmağı değdiyse parmağı kesilirdi hemen oracıkta...

Kendini herkesten böyle uzak tutan kız, yapayalnız, nasıl vakit geçireceğini bilemez haldeydi.

Kelebek avlamak, çiçek toplamak, süt banyosu, gülsuyu banyosu, yemek içmekten doygun, oyuncaklardan, kafeslerinde seyrettiği kurtlardan bıkkındı.

Çaresiz günün çoğunu yatakta geçiriyordu.

Koç Ali'yi görmeye başladı düşünde.

Koç Ali gelip oynuyordu kendisiyle. Coşuyordu ilkin. Gelgelelim padişah kızı olduğu aklına gelince üstün bir varlık olduğu saplantısı sevincini bölüyordu.

Koç Ali'yi yanından uzaklaştırıyordu o zaman. Koç Ali'ninse gönlü el vermiyordu kızı bırakmaya. Elini tutmak istiyordu. Padişah kızı kaçırıyordu elini. Ama bu çocuksu istek karşısında pek uzun boylu kasılamıyor, bir an gevşeyip bırakıveriyordu elini Koç Ali'nin avucuna ve böylece elele koşup oynuyor, sonra da kelebek avına çıkıyorlardı.

Koç Ali o sıra,

"Padişah kızı ben sana sevdalıyım," di-

yordu. "ben de senin gibi büyüdüğümde benim karım olmanı isterim."

İşte buraya gelince, padişah kızı olduğunu anımsar, ansızın tavrını değiştirerek Koç Ali'yi tokatlar, söve söve, dediğine pişman etmeye çabalardı.

Hemen başını uçurtmak için, "Gelsin cellatlar..." diye haykırırdı. Ama kendi sesinden ürkerek uyanıverirdi uykusundan. Hep bu düşü görürdü.

Düşünde başka bir oyun arkadaşı olmazdı. Hem de düşünde hep o eski çocukluk kıhğında çıkardı karşısına Koç Ali.

Görücüler gelmeye başladı padişah kızına. Ama o başka ülkelerden gelen sultan oğullarını görmek bile istemedi. Çünkü o hep, "Ben kendimden başka kimseyi sevemem..." derdi.

Bir gün havuzda yıkanırken, havuz kenarındaki nar ağacına bir güvercin kondu. Güvercin,

"Güzel kız," dedi. "Ne de güzel vücudun var. Sana sevdalandım. Ne olur çık havuzdan seni doyasıya göreyim."

Padişah kızı,

"Defol buradan çirkin kuş! Sana emrediyorum," dedi. "Ben bir padişah kızıyım, kimse beni görme hakkına sahip değildir."

Güvercin gülerek,

"Ey güzel kız," dedi. "Ne yazık ki tek bir arkadaşın bile yok."

Kız bir an için unuttu padişah kızı olduğunu, yumuşadı,

"Tatlı dilli güvercin," dedi. "Ne olur bana bakma, doğru değil bu..."

"Güzel kız seni gözlememek elimde değil artık, sana vuruldum."

"Tatlı dilli güvercin, ben güvercinin sevdasını neyleyim. Eğer bu gerçek bir sevdaysa, çık kalıbından kendini göster."

"Güzel kız, sevdama gönlünü bağlayacak

bir güvence isterim. Ver de kalıbımdan sıyrılayım."

"Dile benden ne dilersen..."

"Güzel kız, bana uykunu ver."

"Tatlı dilli güvercin uykumu neylersin?"

"Güzel kız sonunda anlarsın bunu."

"Tatlı dilli güvercin uykum senin olsun."

O sırada havlu tutma görevlisi iki güzel cariye, başları önlerinde havluları getiriyorlardı. Güvercin,

"Ey güzel kız uykun benim oldu." dedi.

"Bak cariyelerin geliyor. Beni görmesinler. Sonra yine geleceğim. dur sana bir ad takayım gitmeden, böyle güzel bir kız adsız olur mu hiç? Adını Kız Hanım koydum."

Padişah kızı aniden eski benliğine bürünüverdi ve,

"Ey pis yaratık, sen kim oluyorsun da benimle konuşuyorsun, tez uykumu geri ver." diye bağırdı. "Yoksa yüreğini gırtlağından söktürürüm, sen o pis dilinde bana ad takamazsın."

Oysa güvercinin yerinde yeller esiyordu, kanat açıp uçmuştu nar ağacından. Padişah kızının öfkesi de cellatları çağırması da boşunaydı.

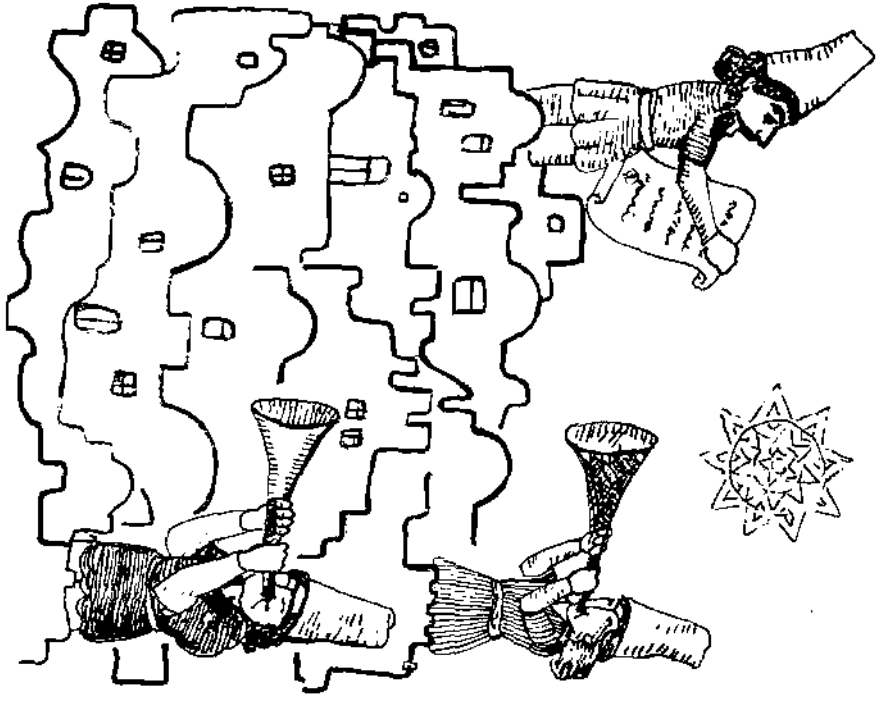
Padişah kızı haftalar geçirdi bir dakika uyumadan. Ne yapsa uyuyamıyordu. İlk günler uykusuzluğunu yenmek için öyle çırpındı öyle beklenmedik davranışlarda bulundu ki, aklını kaçırdığını sandılar. Kudurmuş gibi odada tepiniyor, kapıya duvarlara pençe atıyor ve her önüne çıkana sayıp sövüyor, kimseyi yanına sokmuyordu. Babasını, hekimleri bile...

Bitmek tükenmek bilmeyen günler, geceler boyu yapayalnızdı. Ve sonunda güçten düştü, tükendi, hastalandı..

Yatağa serildi ama yine gözlerine uyku girmiyordu. Hem de konuşmuyor, kımıldamıyordu artık.

Çevresine toplanan hekimler bir başarı gösteremeden çekip gittiler. Kimse onu iyileştiremedi.

Bir kere padişahın buyruğu üzere, kızın tenine el değdiremiyorlardı. Bu yüzden de hastalığının ne olduğunu anlayamıyorlardı.

A

Günlerden bir gün, yabancı ihtiyar bir hekim, huzura çıkıp,

"Ben hastaya el sürmeden muayene edip derdini söyleyebilirim," dedi. "Eğer başaramazsam boynumu vurun."

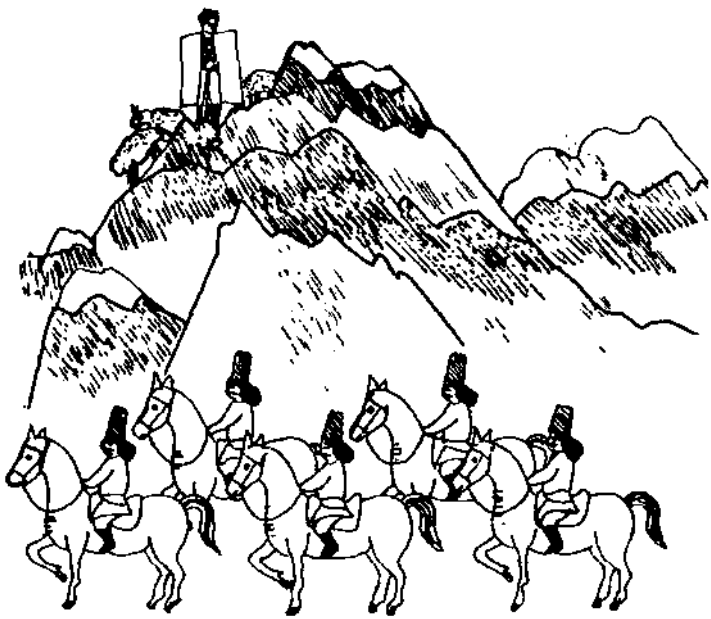
Padişah, onu kızının yanına götürmelerini buyurdu. Yaşlı hekim kızın yanına oturup onu bir süre seyrettikten sonra,

"Bu hastalığın ilacı Sevgi Masalı'dır," dedi. "Hastanın başucunda birisi Sevgi Masalı'nı anlatırsa, hasta uyuyabilir."

Padişah memleketin dört bir yanına çığırtkanlar saldı. Sevgi Masalı bilenlere çağrıda bulundu. Padişahın kızının başucunda bu masalı anlatarak uyumasını sağlayan dünyanın servetiyle doyurulacaktı.

Çok kimse servet hayaliyle sarayın yolunu tuttu. Sevgi Masalı biliyoruz diye baş vurdular. Kızın odasındaki perdenin arkasında bir sürü uyduruk masallar anlattılar. Ama hiç bir yararı olmadı. Sarayın cellatlarını boyladılar. Ve Sevgi Masalı biliyorum diyenlerin giderek arkası kesildi.

Birkaç gün daha geçti, sonra o yaşlı yabancı hekim yine ortaya çıktı. Hekim,

"Bu nasıl bir ülkedir ki Sevgi Masalı bilen tek bir kişi bulunmuyor?" dedi. "Falan dağda genç bir çoban var. O bilir bu masalı. Varın onu getirin. Ama şunu da bilin ki

padişahın kendisi gitmezse, çoban dağdan düze inmez."

Hekim sözünü bitirdi, çekti gitti.

Padişah adamlarını alarak çıktı yola hemen. Gitti dağın eteğine ulaştı. Oradan seslendi genç çobana.

Çoban dağın başından,

"Siz kimsiniz? Benden ne istersiniz?" diye bağırdı. Padişah,

"Ben padişahım," dedi. "Duymamış mısın, kızım hastadır benim. İstiyorum ki gelip ona..." Ardını getiremedi. Yaşlı hekimin ne dediğini çıkaramadı. Çoban hatırlattı ona,

"Sevgi Masalını anlatmamı istiyorsun."

"Evet evet Sevgi Masalı," dedi. "Yabancı bir hekim bu masalı senin bildiğini söyledi." Çoban,

"Evet, evet ben bilirim," dedi. Padişah,

"Kızımı iyileştirirsen,"dedi. "Dünya malından ne dilersen dile, vereceğim."

Çoban düze inerken,

"Yoo," dedi. "Dünya malından söz edersen gelmem. Sevgi Masalı yalnız sevgi için anlatılır."

Padişah bir şey söylemedi ama sözünden gocunduğu çobanı cellatlara teslim etmeyi isterdi. Ne yapsın ki zorunluydu.

Çoban, padişahın atının terkisine atladı, yola çıktılar. Saraya vardıklarında, çobanı bir perdenin arkasına oturtup,

"Masalını buradan anlat," dediler. "Padişah kızına yabancı göz bakamaz." Genç çoban,

"Sevgi Masalı da uzaktan uzağa hem de uluorta anlatılamaz," dedi. "Benden başka kimse bulunmamalı çevrede, yoksa etkisiz kalır. Herkes uzaklaşsın.

Padişah çaresiz sarayın boşaltılmasını

buyurdu. Koca sarayda yalnız kız ve çoban kaldı. Genç çoban perdeyi açıp odaya girdi.

Kız sessizce yatıyordu. Ne kimseye, ne bir şeye aldırdığı yoktu. Çoban kapının yanına oturup yüksek sesle,

"Ey güzel kız! Ey Kız Hanım!" dedi. "Sana Sevgi Masalı'nı anlatacağım, dinliyor musun?"

Padişah kızı bildik bir ses duyar gibi oldu, yüzünü çevirip gözlerini genç çobanın gözlerine dikti, ve,

"Seni dinliyorum." dedi. "Anlat...."

Çoban Sevgi Masalı'nı anlatmaya başladı:

Bir zamanlar bir padişahın altı-yedi yaşlarında bir kızı vardı. Kızın bir sürü hizmetçileri varken, bir de özel uşağı vardı. Koç Ali derlerdi adına. Kendisinden az büyüktü. Yemek yerken, mendilini düşürse kapıp veren Koç Ali olurdu. Top oynarken topu uzağa kaçırırsa, Koç Ali bulur getirirdi. Kimi zaman da çelik çomak oynamak isterdi. Çelik çomağı altın ve gümüştendi.

Geceleri kız uyuduğunda o da kapının eşiğinde kestirirdi. Koç Ali'yi uyur gören

hizmetçiler, uşaklar kızın uyuduğunu anlar, sinerlerdi.

Padişah kızının her işine koşar, her buyruğunu öyle kusursuz yerine getirirdi ki kız bir kez olsun ona el kaldırmamıştı.

Koç Ali gönlünü bağlamıştı padişah kızına. Onu seviyordu. Öyleyse kendince bir sakınca yoktu, yüreğini açabilirdi kıza. Sevmek ayıp değil ya...

Bahçede dolaşırlarken, kelebek avında, çelik çomak oynarken Koç Ali kendini öyle mutlu, öyle özgür hissederdi ki anlatılamaz.

Kızın seyrine doyamazdı. Elini tutmasına izin versin dilerdi. El ele dolaşarak kelebek avına çıksalar. Oysa padişah kızı kimseyi beğenmez ki... Hizmetinde olanlara köpek gözüyle bakar. Bunlara karşın yine kelebek avında padişah kızına saf yürek sade dille,

"Ben sana sevdalandım." dedi. "Büyüdüğümüzde benim karım olmanı isterim."

Padişah kızı sözünü bile bitirtmedi. Koç Ali'ye attığı tokatlarla yetinmedi sövdü saydı, köpek gibi kovdu onu ve de bir an olsun Koç Ali'nin yaşam yolunda başına neler gelebileceğini düşünmedi.

Genç çoban sustu. Kız,

"Söyle çoban, sonra neler oldu?"

Çoban, "Ey güzel kız!" dedi. "Sen Koç Ali'nin başına gelenleri hiç düşündün mü?"

"Ben Koç Ali'nin başına neler geldini düşünemedim hiç. Koç Ali'ye ne oldu, sen biliyor musun? Yakınıma gel de öyle anlat."

Çoban bu çağrıya uyarak kızın yatağının yanına oturdu. Hem de elini avuçlarının arasına aldı ve masalını şöyle sürdürdü:

Koç Ali yayan yapıldak çölleri aşarak babasının yaşadığı dağlara vardı. Çobandı babası. Koç Ali onu ağır hasta buldu, ağılda yatıyordu.

O gün Koç Ali'nin yaşı yaşına yakın bacısı götürmüştü koyunları otarmaya. Oğlunu karşısında gören babaya sevinçten can geldi ve,

"Zamanında yetiştin Koç Ali. Ben ölüyorum gayrı. Bacını yalnız koma. Yalnız yaşam çekilmez bu dünyada," dedi ve öldü göçtü.

Koç Ali babasını o dağ başının güzel bir yerine gömdü.

Akşam kız sürüyü döndürende, ağabeyini buldu babasının yerinde. Birlikte ağladılar. Mezarının başına bir gül fidanı diktiler.

Günler, haftalar, aylar ve yıllar geçti. Koç Ali ve bacısı on yedi, on sekizine erdiler. İki kardeş, dağları, çölleri dolaşıyor, koyunlarını yemyeşil otlaklarda otarıyorlardı. Geceleri köpekleri yanlarında, ağıla yakın yerlerde uyuyorlardı. Kışları sürüyü, korunaklı mağaralarına kapar, kısa bir zaman için kente inerlerdi.

Koç Ali'nin bacısı bahar yeli kadar yumuşak, yaz güneşi gibi parlak, güz meyvaları kadar kokulu, kış gecelerinin ayı gibi saf, ama dağ lalesi gibi de al yanaklı ve vahşiydi. Koç Ali bu yüzden lale adını takmıştı ona.

Bir gün sürüyü getirdiklerinde bir keçinin eksik olduğunu gördüler. Koç Ali köpeklerden birini alıp aramaya çıktı. Birkaç dağ aştılar, sonunda bir pınarın başında buludular onu. Keçi titriyor ve ağlıyordu. Köpek keçiyi görür görmez, "Ağlama keçi kardeş," demeye gelen havlamalarla koştu ona.

Keçi: "Beni aramaya gelmeyeceğinizi

sanıp kurtlara yem olacağımdan korkuyordum," dedi.

Hava kararıyordu. Koç Ali, dağın öte tarafından yedi atlının onlara doğru geldiğini gördü. Köpeği keçinin yanında bekçi bırakıp kendisi bir kayanın arkasına gizlenerek bekledi.

Atlılar gelip çeşmeye vardılar. Atlarını suvardılar, tuluklarını çıkarıp doldurdular. Gidecekleri sıra, atlılardan biri,

"Ben artık o sarayda yalnız başıma yaşayamam, burada kendimi öldüreceğim, ya da memlekete döneceğim," dedi. "Siz gidin amca kızlarının yanına."

Ötekiler dil döküp caydırdılar onu, yanlarına katıp döndüler. Koç Ali de düştü atlıların ardına. Gide gide birkaç dağı aştılar. Bir ormana vardılar ki, burada, ne ağaçlarda ötüşen kuş börtü böcek, ne çalıları hışırdatan sürüngen, ne otlağında geviş getiren hayvanlar vardı. Yalnız kapı komşu yedi saray yükseliyordu ağaçların arasından. Yedi atlı burada birbirlerinden ayrılıp her biri bir saraya girdiler.

Koç Ali sarayların kapılarında onları

gözden yitirdiği sıra, altı beyaz güvercinin gökten indiğini gördü, güvencinler de birbirlerinden ayrılıp saraylara girdiler. Koç Ali yine bekledi.

Bir ağlama sesi duyuldu. Koç Ali saraylara gidip bir göz atmak istedi. Her sarayda ay gibi bir kız, gün gibi bir delikanlı gördü, hem de sarmaş dolaş, gülüşüyor, söyleşiyorlardı. Gelgelelim, yedinci sarayda-

ki gün gibi delikanlı yalnızdı, oturmuş bir lale resmi çiziyor ve de için için ağlıyordu. Duyanın yüreğini dağlardı bu ağlama. Koç Ali çekinmeden girdi yanına. Selam verip:

"Ey delikanlı, ağlama, yüreğimi dağladın," dedi.

Delikanlı başını kaldırıp:

"Sen kimsin? Nerden geldin?" diye sordu.

"Seni pınarın başında gördüm, ben o dağların çobanıyım. Senin hıçkırıkların beni buraya çekti."

"Ben de gördüm seni pınarın başında: İyi ettin de geldin. Otur yanuna. Gönlüm bir dost çekiyordu."

Koç Ali otururken, "Niçin böyle ağlıyorsun?" diye sordu.

Delikanlı, "Uzun bir hikâye bu. Eğer dinlemeye dayanabileceksen anlatayun."

Bir göğüs geçirip, başladı anlatmaya başından geçenleri:

"Biz yedi erkek kardeşiz. İki gün oldu bu ormana geleli. Memleketimizde demircilik yapıyorduk. İhtiyar atamız memleketin en

usta kılıç ustasıydı. Gündüzleri demir döğer, geceleri kimseye sezdirmeden bodruma, yer altına iner, kılıç yapardık. Padişah yasaklamıştı silah yapımını. Ama halkımızın kılıca ihtiyacı vardı. Geceleri yapabildiğimiz kadar kılıç yapar iletirdik onlara. Bizim dükkândaki örs bildiğin örslerden yirmi kat büyüktür. Etrafında sekiz kişi çekiç vuruyorduk.

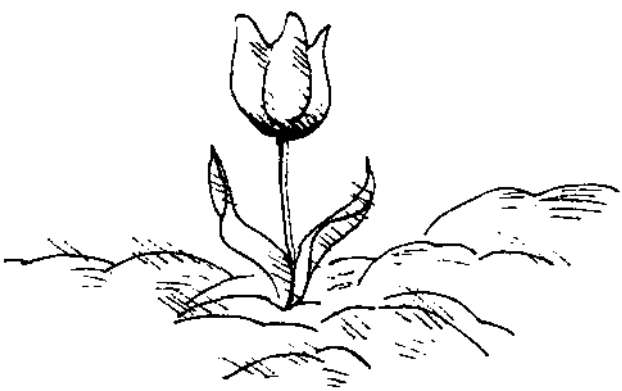
Bir gün babamız bizi yanına çağırarak:

"Oğullarım ben, günümü doldurdum."

dedi. "Sizin yaşam yolunuz daha pek uzun. Bu yolda sizlerin birer eşe ihtiyacınız var. Evlenme çağınız geldi. Ama eşleriniz öyle yavuz yapılı olmalı ki sizler gibi çekiç vurup kılıç yapalar. Benim bildiğim, yaşamı ve kavgayı sizlerle bölüşecek eş, amcanızın kızları olabilir ancak. Yalnız vaktiyle rahmetli amcanızla bu konuda kararlaşırken sizler için bir sınav koyduk. Amca kızlarınızın bulundukları yeri bir kâğıda yazarak bu örsün yüreğine yerleştirdik. Siz öyle keskin bir kılıç yapmalısınız ki, bir vuruştu bu örsü ikiye bölebilsin, o zaman örsü ortasından yarar ve içinden kâğıdı alırsınız."

Babamız birkaç gün sonra göçtü. Biz de yedi kardeş hemen işe giriştik. Kendimizi kılıç yapımına öyle verdik ki artık bodrumdan çıkamaz olmuştuk.Ama yaptığımız kılıçlar örse işlemiyordu. Örs derken kılıç bölünüyordu ikiye. En sonunda karanlık bir kış gecesi, yaptığımız bir kılıç kocaman ağır örsü ikiye bölüverdi. Küçük bir kutu çıktı örsün yüreğinden. Kutunun içinden aldığımız küçük bir kâğıtta şöyle yazıyordu:

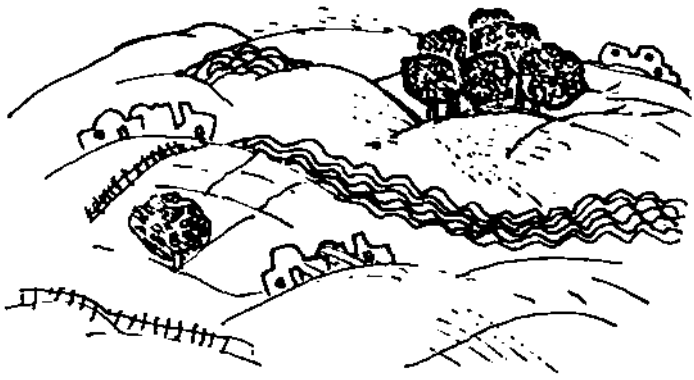
"Kılıç ustası amca oğulları, kılıcınızın keskinliğine hayranız. Hemen bizi aramaya

çıkın. Sizi özlemle bekliyoruz. Berhut çölüne fidan dikip orman ürettik, ağaçları sulayıp gürbüzleştirdik, gelin gayrı. Gelmek için yolumuzu izimizi ilkbaharın ilk kızıl lalesine sorun."

Bu çağrı bizi öyle duygulandırdı ki sorma. Hemen o gece yola çıkmayı düşündük.

Ama ne amca kızlarının yerini biliyorduk, ne de o an işimizi bırakabilirdik. Savaşçılarımız kış bitmeden yetiştirmek üzere bin tane su verilmiş çelik kılıç istemişlerdi o gün. Ve de kış çok uzadı, bahar geç geldi, biz de her geçen gün artan heyecanımızla yerimizde duramaz olduk.

Karın yeni kalktığı sıralar bir tepenin üzerinde, göğsünde siyah bir ben olan kızıl iri bir lale gördük. Ona:

"Ey lale, bizim amca kızlarımızı biliyor musun nerdeler?" dedik. "Yolunu gösterir misin?"

Lale doğrulup, bana " Amca oğlu, öp beni de söyleyeyim," dedi. Anladım, aradıklarımızdan biriydi. Eğilip laleyi öptüm. O zaman lale "Bu yıl kış güç geçti ve bahar geç geldi." dedi."Kızkardeşlerimin gözleri yoida, umutlarını yitirmek üzereler. Tez yetişmezseniz kendilerini öldürebilirler. Vaktinde yetişmek için güvercin olup uçabilmeli, at olup koşabilmelisiniz."

Sonra lale kızkardeşlerinin yerini ve ona ulaşan yolu gösterdi. Ve gerektiğinde güvercin, gerektiğinde at olabilmenin sırrını öğretti. Son sözü yine banaydı.

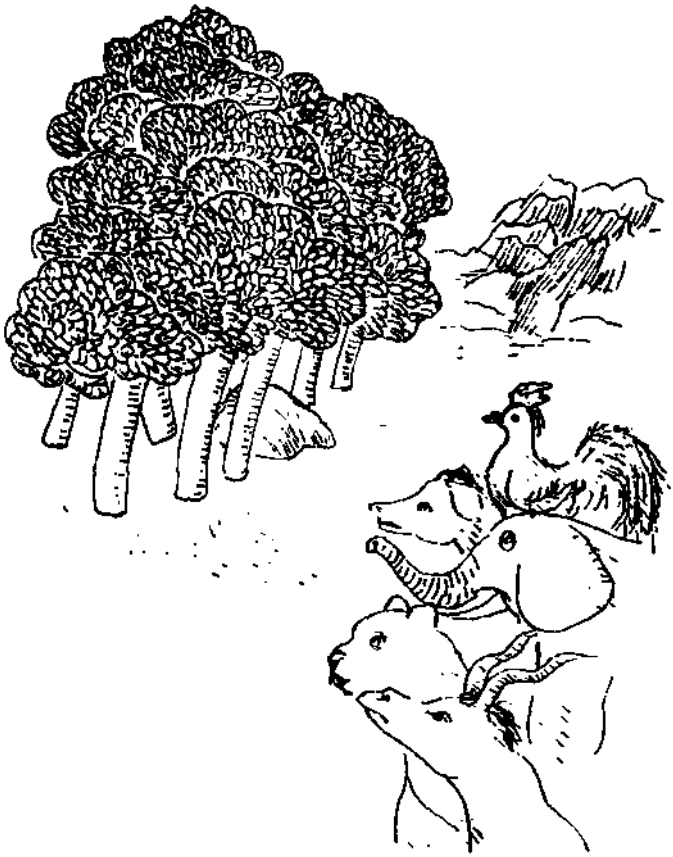
"Sevgili amca oğlu," dedi. "Beni koparıp yanında götürmeni çok isterdini. Ne yazık ki kış ne kadar lale soğanı varsa hepsini kuruttu. Ben de olmazsam bu tepeler artık kızıl lalelerle donanamaz. Tohumumu her yana saçıp tepeleri kızıl lalelerle doldurabilmem içn beni koparma..."

Laleden ayrıldık. Kılıçları verip güvercin kılığına girip yola çıktık. Kanat çırpmaktan yorulduk, at kılığına girdik. Deniz, dağ ve çölden geçtik, ancak dün öğle üzeri bu ormana vardık. Sarayları görüp girdik içeri. Oturup bekledik. Gece, altı güvercin ormanın altı köşesinden saraylara yaklaştılar ve içinde bizleri görünce sevindi ler. Süzülüp indiler, kılıklarından silkinip altı tane ay gibi güzel kız oluverdiler.

"Hoşgeldiniz amca oğulları," dediler. Sonra bana bakıp:

"Küçük amca oğlu, sen de hoş geldin," dediler. "Küçük kız kardeşimiz Lale sabırlı olmanı diledi. Bu yılki gibi geçen yılın kışı da uzun ve sert geçti, tek lale soğanı bırakmadı kurutmadık. Eğer kız kardeşimiz Lale kendi kanını toprağa dökmeseydi bu yıl hiç lale açmayacaktı. Lale bu uğurda kendini feda etmeseydi, sizler hiç bir zaman yerimizi öğrenemeyecektiniz. Çünkü yolu soracağınız bir laleye rastlamayacaktınız. Hem de bu güzelim topraklarda bir daha lale bitmeyecek, halk bir daha lale görmeyecekti."

Bu sözlerle beynimden vurulmuşa döndüm:

"Demek tepedeki o kızıl lale benim Lale'mdi," diye bağırdım. Arıca kızları:

"Evet. O tepenin başındaki kızıl lale bizim küçük kardeşimiz Lale'ydi." dediler. "O, lalenin tükendiğine halkın inanmasını istemiyordu. Tepeleri lalelerle bezemek,

kızıllaştırmak istiyordu. Evet onun sevgisi, bizim hepimizinkinden daha çok ve daha derindi. O kendisini bize, ve toprağa feda etti."

Bir an geri dönüp laleyi koparmak geldi içimden. Ama Lale'nin o engin özverisi karşısında saygıyla eğilmem gerektiğini anladım. Dün gece hepimiz Lale'nin sarayındaydık.

Amca kızları, Lale'nin beni çok sevdiğini söylediler. Büyük bir istekle çalışmış, fidanları diktikten sonra onları sulamak için

dağ başlarından su taşımış. Şimdi başka ormanlardan her türlü yaratık bu ormana göçmek için bekliyormuş. Göç, evlenme günlerinde başlayacakmış.

Kardeşlerim ve amca kızlarım boynu bükük kalmasın diye evlenmelerini her gün erteliyorlar. Beni de bırakmıyorlar memlekete döneyim. Bu gece ağlayışım bu yüzdendi. Yüreğimin yükünü azatmak istedim. Sana borçluyum, dertlerimi dinlediğin için."

Delikanlı başından geçeni anlattıktan sonra, Koç Ali:

"Ağlamaya hakkın var." dedi. "Ben de bir zamanlar, bir padişahına kızına, sevdalanmıştım. Ama kız bana bu sevdayı çok gördü, beni saraydan kovdurdu. Ben de bir daha onu aramadım." Delikanlı:

"Ondan nefret mi ettin?" diye sordu. Koç Ali:

"Hayır, nefret etmedim," dedi. "Bu anda yine onu görsem sevdalanırım. Güzellikte bir eşi yok. Ama katı yürekli, kendini beğenmişin biridir. Ben Lale'nin saçının bir teline, bin padişahın kızım değişmem."

Sonra delikanlı:

"Koç Ali, demek sen de yalnız yaşıyorsun ha?" dedi.

"Yalnız sayılmam. Bacım Lale var."

"Lale mi dedin? O seninle sürüyü otlatan kız mı?"

"Evet, o vahşi, alyanaklı kız. O benim bacımdır."

Delikanlı yerinden sıçrayarak:

"Koç Ali sana bir şey söylemek istiyorum ama hoşuna gitmez diye çekiniyorum."

"Sezgilerim yanıltmaz pek beni. Sen, bacımı eş olarak istiyorsun. Benden yana çekinme. Kalk şimdi gidelim. O da baş koyarsa bu işe, al getir. Ben koyunları yalnız başıma da otarabilirim."

O zaman delikanlı, güvencin olup uçmayı, at olup koşmayı öğretti Koç Ali'ye.

Lale mağaradaydı. Keçilerin sakallarını tarıyordu birer birer. Zaten hep yalnızken bu işi yapardı geceleri. Keçiler uysal ve sessiz Lale'nin anlattığı masalı dinliyorlardı. Koyunlar da dinliyordu onu. Kimileri uyumuştu, kimileri yattığı yerde geviş getiriyordu.

Köpekler mağaranın önündeydiler, uyur uyanır halde yatıyorlardı.

Ay yukarıdan eğilip aydınlattığı mağaranın içini seyrediyordu ki seslendi Lale'ye:

"Kalk ateş yak Lale. Ben fazla kalamam, gitmeliyim."

Lale'nin masalı yine bitmişti ki, iki güvercin girdi mağaraya. Biri bembeyaz, ötekinin göğsünde kızıl bir ben vardı. Lale:

"Ah yazık, yollarını kaybetmişler," dedi. "Gelin benim yanıma."

Beyaz güvercin benli güvercine bakıp: "Korkma git yanına," demek istedi. Benli güvercin gidip Lale'nin ellerinin üstüne kondu. Lale öptü onu. Öteki güvercin de gelip eteğine kondu. Lale onları yere bırakarak:

"Burada durun, gidip size yem getireyim," dedi.

Mağaranın içerilerine yürüdü. Dipte taş bir kapağı kaydırdı. Bir oyuk görüldü. Burası kışlık yem sakladıkları bir mahzendi. Kaydı içeri.

O yokken, güvercinler kılıklarından silkindiler.

Köpekler Koç Ali'yi görünce gelip karşısına oturdular. Lale avuçları yem dolu döndüğünde Koç Ali'yi yakışıklı ve güçlü bir delikanlıyla birlikte mağarada buldu. Güvercinler yoktu. Lale hemen:

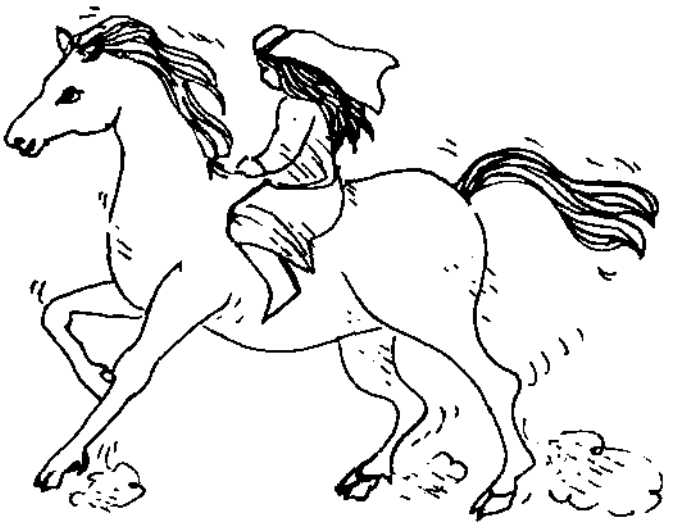
"Koç Ali sen nerelerdeydin?" diye sordu. "Çok geciktin."

"Gel önce yeni arkadaşımla tanış. Nerelerde olduğumu sonra anlatırım. Bak, arkadaşım senin için buralara geldi."

Lale bir süre sustu. Sonra:

"Benim güvercinlerim nereye gitti, görmediniz mi?" dedi.

"Biz içeri girince uçup gittiler. Ben ararım onları sonra. Buradan fazla uzaklaşamazlar. Siz şimdi karşılıklı oturup konuşun bakalım."

Koç Ali sözünü bitirip çıktı dışarı. Bir kayaya oturdu ovaya karşı. Çok geçmeden Lale'yle delikanlı elele geldiler yanına. Koç Ali onlara:

"Kutlu olsun," dedi. Delikanlı:

"Sevgili arkadaşım eğer bir sözün yoksa Lale'yle hemen şimdi ormana gitmek isterim," dedi. "Kardeşlerimi ve amca kızlarımı daha fazla beklemeyelim."

Koç Ali gülümseyerek Lale'ye baktı:

"Lale, hâlâ güvercinlerini istiyor musun?" dedi. "İstersen sana yakalayayım." Lale de gülerek:

"Yeter Koç Ali," dedi. "Alay etme benimle. Şaka bitsin artık."

Bu sözlere üçü de güldü. Delikanlı Koç Ali'ye:

"Yarın akşam ormana gel." dedi. "Evlenme törenimize."

Sonra bir silkinişte bembeyaz bir at oldu. Lale'yi sırtlayıp yola koyuldu.

Koç Ali onların arkasından kayanın üzerinde horozlar ötene dek oturakaldı. Sabahın alaca aydınlığında gitti ancak sürünün yanına ve uyudu.

Ertesi akşam ormanın her yanı yaşam doluydu. Kuşlar, böcekler, sürüngenler, sayısız hayvanlar, yerin ve göğün dört bir yanından geliyor, ağaçların üstünde, ağaçların altında, yerde, oyukta, kovukta yuva yapıyorlardı.

Yedi demirci kardeş eşleriyle birlikte bir masanın çevresinde oturmuşlardı. Düğün yemeği yiyorlardı. Koç Ali de oradaydı. Güveyler ve gelinler ormanı hayvanlara

bırakarak kente dönmeye karar verdiler. Koç Ali'yi de götürmek istiyorlardı.Koç Ali:

"Benim görevim dağlarda sürüyü gütmektir," diyerek bu çağrıyı kabul etmedi.

Yedi delikanlı yanlarında eşleri güvercin olup uçtular.

Yalnız kalan Koç Ali biraz ormanda dolaştı ama gideremedi yalnızlık sıkıntısını. Sonunda bir ağacın altında oturup ağladı. Yüreğinin yükü biraz hafifleyince mağaraya, sürüsünün yanına döndü."Genç çoban anlatısını kesti burada. Gözlerini padişah kızının gözlerine dikti. Etkisini aradı kızın gözlerinde. Padişah kızı titreyen sesiyle:

"Gerisini de anlat," dedi. "Söyle Koç Ali'ye ne oldu?"

Çoban gülümseyerek sürdürdü Sevgi Masalı'nı:

"O gecenin hemen arkasında, Koç Ali'nin gözönünde canlandı padişah kızı. Yüreği burkuldu, anladı ki ona beslediği sevgi küllenmişse de ateşi sönmemiştir. Kendi kendine:

"Onun aklını durultup, ruhunu arındırmazsam, bana da bu dağların çobanı

demesinler," dedi."Öyle bir şey yapacağım ki, o kötü huyundan, kendini beğenişinden kurtulsun. Ve yaşadığı ortamdan çıkaracağım onu."

Koç Ali güvercin kılığına girip padişahın bahçesine uçtu. Kızın süt havuzuna gelmesine dek bekledi. Sonra havuzun kenarındaki nar ağacına konup:

"Ey güzel kız," dedi. "Ne kadar güzel vücudun var. Sana sevdalanıverdim. Ne olur havuzdan çık da seni doya doya seyredeyim."

Padişah kızı önce kuduz köpekler gibi bağırdı, sövdü saydı. Sonra padişah kızı olduğunu unutuverdi, yumuşadı:

"Ey tatlı dilli güvercin," dedi. "Ne olur bakma bana, doğru değil bu."

"Seni seyretmemek elimden gelmez artık. Sana vuruldum."

"Ey tatlı dilli güvercin, ben bir güvercin sevdasını ne yapayım? Gerçekten bana vurgunsan kalıbından çık kendini göster, ben de seni göreyim."

Koç Ali kılığından çıkmadı. Padişah kızı uykusunu vermek istedi, kalıbından çıksın diye. Koç Ali aldı uykusunu uçtu gitti. Ve o

günden sonra bir damla uyku girmedi gözlerine. O kadar uykusuz kaldı ki hastalanıp yataklara düştü. Memleketin hekimleri derman bulamadılar derdine. Bir kere padişahın buyruğu üzere kirli ellerini kızın tenine değdiremiyorlardı.

Günlerden bir gün, Koç Ali yaşlı, yabancı bir hekim kılığında huzura çıkıp, kıza el sürmeden onu iyileştirebileceğini söyledi. Bir süre kızı seyrettikten sonra, hastalığın ilacı Sevgi Masalı'dır dedi. Ama kentte Sevgi Masalı'nı bilen kimse çıkmadı. O zaman Koç Ali yine yaşlı hekim kılığında saraya geldi, padişaha. "Sevgi Masalı'nı, falanca dağda çobanlık eden bir delikanlı bilir, " dedi. "Ama padişahın kendisi gitmezse çoban dağdan düze inmez."

Genç çoban yine sustu ve kızın sevgi pırıltılarıyla canlanan gözlerine baktı, güldü ve:

"Evet güzel kız, ey Kız Hanım, her şey işte böyle oldu," dedi. "Beni köpek gibi aydan kovan baban ayağıma gelip beni sana getirdi, buna ne dersin?"

Kız Hanım gözlerinde biriken sevinç göz yaşlarını akıttı ve:

"Koç Ali, ben padişah kızı olduğumu unuttum artık," dedi. "Yalnız seni istiyorum. Senin sevgine muhtacım. Al götür beni. Seninle birlikte halk nasıl yaşıyorsa ben de öyle yaşayayım." Koç Ali:

"Herkes gibi yaşamak senin için kolay olmaz," dedi. "El üstünde yaşadın bunca zaman. Ama gerçekten istiyorsan yeni yaşama da alışırsın elbet."

Kız Hanımı:

"Eğer seninle birlikte, halkın içinde olursam, her şeyin üstesinden gelirim," dedi.

"Beni de yanında götür Koç Ali. Kız Hanım'ı yalnız bırakma."

Koç Ali, Kız Hanım'm gözyaşlarını sildi ve cebinden çıkardığı elmayı ona uzattı:

"Şimdi çok yorgunsun," dedi. "Bu elmayı elimden ye. Seni sonra ararım. Artık yüreğinde benim sevgimi taşıyorsun bundan eminim."

Kız Hanım elmayı yedi ve kendini yatağına bıraktı. Yavaş yavaş gözleri kapanıp, tatlı bir uykuya daldı.

Koç Ali kızın yanağından öptü ve çıktı. Padişaha:

"Kızının uyumasını sağladım," dedi. "Üç gün dolmadan kimse sarayın çevresinde dolaşmasın. Yoksa uykusu bölünür. Dördüncü gün gider uyandırırsınız."

İkinci gün, şafakla geldi Koç Ali güvercin kılığında. Silkinip kendi haline gelince Kız Hanım'a kızıl bir gül koklattı. Uyanıverdi kız, gözlerini araladı ve güldü

tatlı tatlı. Koç Ali:

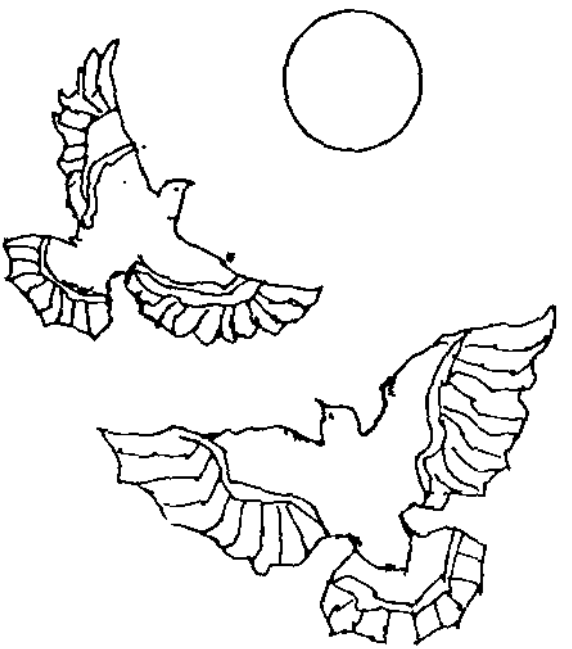
"İyi uyudun mu?" diye sordu.

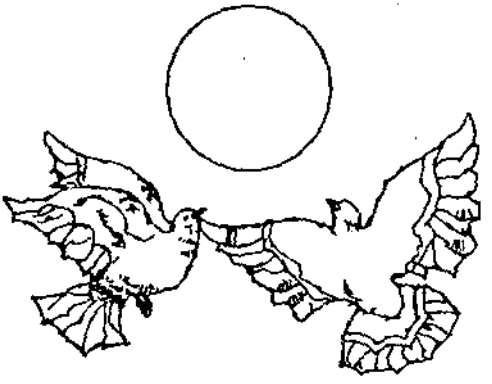
Kız Hanım:

"Tatlı tatlı uyudum," dedi. "Şeker gibi, bal gibi. Sen söyle, beni götürüyor musun?" Koç Ali:

"Evet," dedi. "Kalk bahçede yıkan, sonra gidelim."

Güneş yeni doğmuştu. Havuzun yanındaki nar ağacından iki beyaz güvercin, güneşe doğru kanatlanıp uçtular.

GENDAŞ YAYINLARI

Çocuk Kitapları

1- KÜÇÜK KARA BALIK..... Behrengi
2- BİR ŞEFTALİ BİN ŞEFTALİ..... Behrengi
3- BİR GÜNLÜK DÜŞ VE GERÇEK..... Behrengi
4- SEVGİ MASALI..... Behrengi
5- ULDUZ VE KARGALAR..... Behrengi
6- ULDUZ VE KONUŞAN BEBEK..... Behrengi
7- PANCARCI ÇOÇUK..... Behrengi
8- KEL GÜVERCİNCİ..... Behrengi

Samed Behrengi Dizisi

1. Küçük Karabalık
2. Bir Şeftali Bin Şeftali
3. Bir Günlük Düş ve Gerçek
4. Sevgi Masalı
5. Ulduz ve Kargalar
6. Ulduz ve Konuşan Bebek
7. Pancarcı Çocuk
8. Kel Güvercin

ISBN 975-308-156-1
9 789753 081566